

Situovanost a „vnitřní“ kvalita

K velmi důležitým aspektům života (a žití) náleží jakýsi druh asimilace, přizpůsobení okolnostem, tj. situaci a prostředí, ale zároveň také přizpůsobení okolí sobě, svým potřebám a cílům. Na jedné straně je tu jistý nezpochybnitelný požadavek na poměry, ale zároveň tu je vždycky jakási specifická potřeba udržení vlastní identity, ať už individuální nebo druhové, rodové a podobně. Obousměrné přizpůsobení je především zacíleno k vytvoření snesitelného způsobu žití, dokonce až způsobu aspoň tu a tam dobře přijatelného až příjemného. Individuální organismus nežije tedy přímo ve svém „okolí“ jako v něčem ryze vnějším a de facto cizím, cizorodým, ale v jakémsi osvojeném světě, osvojeném okolí, „osvětí“, které představuje jakýsi „polštář“ mezi živým jedincem a věcným, předmětným kusem světa „okolo“. Právě to je třeba zkoumat s velkou pozorností a respektem, neboť žádný organismus (ani individuálně, ani druhově a rodově atd.) není prostě produktem svého prostředí (okolí), i když díky jeho schopnosti se přizpůsobovat je možno vždy jakési „vliv“ prostředí rozpoznávat a odhalovat; není to však prosté, jednosměrné kauzální „působení“ zvnějška, nýbrž vše rozhodující měrou závisí na reaktibilitě živého tvora, na jeho schopnost nejen xse přizpůsobovat, ale také schopnosti přizpůsobovat své nejbližší okolí sobě a svým potřebám a cílům.

(Písek, 110627-1.)